



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Jana Šmakala a soudkyně Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků jednotek domu v Plzni U Borského parku 2698/22A, 2634/22B, IČ 26324563,**
sídlem U Borského parku 2698/22a, Plzeň,
zastoupený advokátem JUDr. Ondřejem Moravcem, Ph. D.,
sídlem Malé náměstí 124/15, Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Magistrát města Plzně,**
sídlem Škroupova 246/4, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MMP/378448/21 ze dne 15. 12. 2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V souzené věci se soud zabýval tím, zda je účinné doručení rozhodnutí stavebního úřadu veřejnou vyhláškou vůči účastníku společného řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona za situace, kdy tento účastník nebyl v rozhodnutí jmenovitě identifikován a

zároveň jej stavební úřad za účastníka řízení fakticky nepovažoval, ale nedal to žalobci najevo.

II. Řízení před správními orgány

2. Ve společném územním a stavebním řízení Úřad městského obvodu Plzeň 3 (dále také „stavební úřad“) vydal rozhodnutím č. j. UMO3/31809/20 ze dne 20. 8. 2020 společné povolení na stavbu „*Parkovací dům Skupovka*“ nacházející se na pozemcích parc. č. X., XA., XB., XC., XD., XE., XF., XG., XH., XI., XJ. a XK., to vše v k. ú. X. V konkrétním případě se jednalo o společné územní a stavební řízení s velkým počtem účastníků řízení, tj. s více než 30 účastníky. Účastníci řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona byli o jednotlivých úkonech stavebního úřadu vyrozuměni prostřednictvím veřejné vyhlášky a zároveň v těchto úkonech byli identifikováni označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru. Žalobce však v řízení jako účastník řízení nevystupoval, neboť ho stavební úřad za něj výslovně nepovažoval.
3. Proti společnému povolení podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím č. j. MMP/378448/21 ze dne 15. 12. 2021 jako opožděné zamítl. Žalovaný sice dospěl k závěru, že žalobci náleží postavení účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona. To však nic neměnilo na tom, že žalobci bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno veřejnou vyhláškou a bytový dům, kde má žalobce sídlo, v něm byl řádně označen. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 4. 9. 2020 a lhůta pro podání odvolání tedy marně uplynula dne 21. 9. 2020. Žalobcovu odvolání ze dne 30. 6. 2021 tedy bylo opožděné.

III. Řízení před soudem

4. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. Namítl, že s ním stavební úřad nejednal jako s účastníkem řízení a rozhodnutí stavebního úřadu mu nebylo řádně doručeno. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu rozhodnutí bylo doručeno dne 4. 9. 2020 veřejnou vyhláškou a v tu chvíli mu začala běžet lhůta k podání odvolání. Žalobce považoval za sporné, zda mu vůbec lhůta začala běžet, když s ním stavební úřad nejednal jako s účastníkem řízení, a takto jej v písemnostech neoznačoval. Stavební úřad tak pochybil, když s ním jako s účastníkem řízení nejednal, ač měl. Z toho důvodu zůstala žalobci zachována lhůta 30 dnů k podání odvolání podle § 84 odst. 1 správního řádu. Žalobce zároveň nesouhlasil s tím, že mu nebylo doručováno do vlastních rukou, byl tím nucen ke sledování úřední desky, a neboť nebyl v rozhodnutí stavebního úřadu označen jako účastník řízení, nemohl vědět, že odvolání může podat.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Stavební úřad sice procesně pochybil, když o účastenství žalobce nerozhodl již v okamžiku, kdy mu byly doručeny námitky žalobce proti stavebnímu záměru. To však nic neměnilo na tom, že žalobci bylo napadené rozhodnutí řádně doručeno a bytový dům v něm byl řádně označen ve smyslu § 94m stavebního zákona. Žalobce o probíhajícím řízení věděl a věděl i o způsobu doručování veřejnou vyhláškou, což osvědčují jeho podané námitky. Odvolání žalobce bylo opožděné, a proto bylo zamítnuto.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. Žalovaný totiž dospěl ke správnému závěru, že žalobce byl v rozhodnutí stavebního úřadu řádně označen a toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno veřejnou vyhláškou. Žalobce tedy měl proti tomuto rozhodnutí brojit v běžné

zákonně lhůtě. Protože odvolání podal po uplynutí této lhůty, bylo opožděné.

7. Ve věci nebylo sporné, že stavební úřad měl vést společné územní a stavební řízení s velkým počtem účastníků. Nebylo sporné ani to, že žalobce byl účastníkem tohoto řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona a že mu úkony v řízení měly být doručovány veřejnou vyhláškou. V této souvislosti žalobce pouze uvedl, že mu nebylo doručováno do vlastních rukou. To je prosté konstatování, nikoliv námitka uplatňující konkrétní skutkový či právní důvod nezákonnosti.
8. Pro rozhodnutí soudu byla podstatná jediná otázka: zda je účinné doručení rozhodnutí stavebního úřadu veřejnou vyhláškou vůči účastníkovi stavebního řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona za situace, kdy tento účastník nebyl v rozhodnutí jmenovitě identifikován a zároveň jej stavební úřad za účastníka stavebního řízení nepovažoval.
9. Tato otázka již byla úplně vyřešena v napadeném rozhodnutí. Žalobní argumentace představuje pouhý nesouhlas se závěry žalovaného, aniž by do věci vnášela nějaký zásadně jiný pohled. Za této situace lze na odůvodnění rozhodnutí žalovaného odkázat; stručnou žalobní argumentací se soud také zabýval jen stručně, protože podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS)
10. Žalobce výslovně namítl, že v rozhodnutí stavebního úřadu nebyl označen jako účastník řízení. Neuvedl však, co konkrétně rozhodnutí stavebního úřadu schází. Žalobní argumentace tedy prakticky nevyvracela přílehlavý závěr žalovaného, že žalobce byl identifikován způsobem odpovídajícím § 94m odst. 2 stavebního zákona, tedy s přihlédnutím k procesnímu postavení žalobce podle § 94k písm. e) *označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem stavebního záměru*. Žalobce tedy označen byl, a to způsobem, který na první pohled odpovídal zákonným požadavkům. Na tomto označení souladném s právem nemění nic skutečnost, že se stavební úřad mylně domníval, že žalobce pod toto označení nespadá. Tato námitka tudíž není důvodná.
11. Za toho stavu byly úkony ve společném řízení doručovány i vůči žalobci, neboť byly dostupné na úřední desce a žalobce v nich byl označen zákonným způsobem. Mohl se tedy s nimi seznámit a zároveň z nich mohl seznat, že jsou zaměřeny i vůči němu. Byly mu tedy tímto způsobem řádně doručeny (srov. přiměřeně rozsudky NSS č. j. 8 As 136/2016-50 ze dne 4. 9. 2017 a MS v Praze č. j. 11 A 145/2021-66 ze dne 29. 11. 2022).
12. Pro posouzení věci je nevýznamná argumentace žalobce přílišnou tvrdostí právních pravidel a nepředvídatelností postupu stavebního úřadu. To, co žalobce namítá, je povaze doručování veřejnou vyhláškou vlastní a jde převážně o chtěný účinek právní úpravy.
13. Žalobce obecně tvrdil, že s ním stavební úřad „nejednal jako s účastníkem řízení“. Stavební úřad opravdu žalobce za účastníka formálně nepovažoval, protože vycházel z tehdejšího právního názoru, že společenství vlastníků jednotek nejsou účastníky řízení. Zároveň však stavební úřad úkony žalobce zasílal ostatním procesním subjektům. Žalobce tedy věděl o řízení, sám se do něj aktivně hlásil (srov. jeho námítky z 15. 6. 2020) a není zřejmé, z čeho by měl nabýt dojem, že jej stavební úřad nepovažuje za účastníka. Podle § 28 odst. 1 správního řádu tedy byl za účastníka považován až do rozhodnutí stavebního úřadu. Z obsahu odst. 10 (opožděného) doplnění odvolání ze dne 13. 8. 2021 k tomu plyne, že sám žalobce se o tom, že není považován za účastníka řízení, dozvěděl právě až ze samotného rozhodnutí stavebního úřadu. Obsah tohoto rozhodnutí však zjevně nemohl být

důvodem, pro který žalobce v rozhodné době nesledoval úřední desku a promeškal odvolací lhůtu. O něm totiž žalobce nevěděl právě proto, že úřední desku nesledoval.

14. Žalobce tedy neprokázal, že by byl stavebním úřadem nějak nepředvídatelně ovlivněn. Obsahem rozhodnutí stavebního úřadu ovlivněn být nemohl. Pokud žalobce nesledoval úřední desku, nelze to přičítat stavebnímu úřadu.
15. I kdyby však žalobce z nějakého, v řízení před soudem nevysvětleného, důvodu nabyl dojmu, že není považován za účastníka řízení, měl na výběr dvě možnosti. Mohl tento závěr stavebního úřadu přijmout a v tomto řízení již dál nehájit svá práva. Pak ovšem stěžít může nyní účinně namítat, že tato práva musí být s odstupem chráněna, protože následně změnil názor. Druhou možností bylo závěr stavebního úřadu nepřijmout a aktivně se o tato práva brát. Ani k tomu v souzené věci nedošlo: žalobce věděl o probíhajícím společném řízení a uplatňoval v něm své námitky, ale zároveň údajně nesledoval úřední desku, na niž bylo rozhodnutí vůči němu korektně doručováno. V takovém případě musí zmeškání odvolací lhůty jít k jeho tíži.
16. Nelze přitom přehlédnout i jistou míru absurdnosti uplatněné argumentace. V rozhodovací praxi se přes změnu textu stavebního zákona prosadil názor, že společenství vlastníků jednotek zůstávají účastníky řízení pro svou účelovou povahu a vztah ke společným částem domu (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 26/2021-50 ze dne 21. 1. 2022, č. 4306/2022 Sb. NSS). Toto zvláštní postavení nelze opomíjet jen proto, že by to žalobci nyní bylo ku prospěchu. V souzené věci bylo rozhodnutí stavebního úřadu nezpochybněně *doručeno všem osobám s vlastnickým právem ke společným částem domu. Tyto osoby tvoří úplný personální substrát žalobce* (srov. § 1194 odst. 2 občanského zákoníku). Jakkoliv je žalobce samostatnou osobou oddělenou od svých členů, stěžít lze akceptovat, že by žalobce nevěděl o rozhodnutí stavebního úřadu týkajícím se společných částí domu, o kterém v rozhodné době věděl (měl vědět) každý jeden jeho člen. Tvrzení žalobce o neznalosti rozhodnutí stavebního úřadu se tudíž jeví jako účelové s ohledem na příznivý vývoj stavebních sporů jiných sdružení vlastníků jednotek vedených před žalovaným a před Krajským soudem v Plzni. Případnou vadu v doručování žalobci – k níž však v souzené věci nedošlo – nelze brát jako trumfovou kartu, kterou žalobce uplatní měsíce po doručení rozhodnutí všem členům žalobce. V takovém případě by bylo namísto uvažovat o zneužití práva.
17. Konstatování žalobce, že byl nucen sledovat úřední desku (patrně to považuje za nekomfortní), je pro posouzení věci nerozhodné. Jde o přirozený důsledek doručování veřejnou vyhláškou. Legislativce dospěl k závěru, že žalobce je v takovém postavení, že mu tato míra procesního komfortu dostačuje (a vyšší by potenciálně ztěžovala průběh správního řízení). Volba vhodného vyvážení mezi efektivitou řízení a ochranou práv tímto řízením dotčených je především volbou zákonodárce, takže je jí soud až na výjimky vázán (§ 95 Ústavy ČR). V tomto směru žalobce žádnou konkrétní argumentaci nevzněl.
18. Není přiléhavé ani tvrzení žalobce, že kvůli výše uvedenému výkladu je vyprázdněna úprava práv opomenutých účastníků řízení podle § 84 správního řádu. Doručování veřejnou vyhláškou vskutku do značné míry předchází tomu, aby byli nějakí účastníci opomenuti. Vyloučeno to však není (například právě pokud by žalobce nebyl v rozhodnutí označen). Pro posouzení věci žalobce je to nicméně bez významu, protože jemu bylo rozhodnutí stavebního úřadu řádně doručeno a opomenutým účastníkem řízení nebyl.

V. Závěr

19. Soud shrnuje, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo žalobci doručeno dne 4. 9. 2020. Odvolací lhůta marně uplynula dne 21. 9. 2020. Odvolání žalobce ze dne 30. 6. 2021 proto bylo opožděné. Žalovaný tedy rozhodnou právní otázku posoudil v souladu se zákonem. Z toho důvodu soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. ledna 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu